

Egyedül

Rettegek attól, hogy a férjem elmegy három napra. Ő nem érti. Hát csak három nap. Három nap és három éjszaka, mondom. Majd napközben kipihened az éjszakát, javasolja, és húzza a cipőjét. Ingatom a fejemet, próbálok rosszállóan nézni, és úgy tenni, mint aki mindjárt felrobban. Ne bagatellizáld, mondom sértődötten. De mitől félsz, kérdezi. Az estétől, az éjszakától és a reggeltől. Hogy egyedül leszek, és mi van, ha nem bírom? Ha egyszerűen annyi, nem bírok felkelni és odamenni hozzá, és kivenni a kiságyból, és a mellemre tenni, vagy csak fogni és ringatni és énekelni neki. Mi van, ha kész, nekem végem? Akkor mi van?, ezt már ő kérdezi. Hát mi?, kérdezem én is. Én tudom, mi, folytatom, az univerzum magába fordul és megsemmisül. Nincs semmi, mondja, és kiveszi a forgalmít a fiókból. Legfeljebb Jakab sír egy kicsit.

Megpusztiljuk egymást. Becsukja az ajtót. Jakab a nappaliban játszik, ránézek. Kinyújtom a nyelvemet, ő felnevet, egy másodperccel később már üvölt. Felveszem, leülök vele a kanapéra. Biztos éhes, szoptatós párnát teszek az ölembe, és Jakabot ráfektetem, felhajtom a pólómat, kikapcsolom a szoptatós melltartóm jobb oldalát és kínálok a jobb mellemre. Jakab bekapja, szívja, majszojja, édes, puha gyümölcsöt eszik így az ember, közben rám sandít. Kinyújtja a jobb kezét, és az arcomat tapogatja, mintha vak lenne. Benyúl a számba. Mostanában szopizás közben mindig a számban turkál. Húzza az alsó fogsoromat, vagy csak matat bent. Élvezi. Van, hogy az ölemben ül, és akkor is benyúl. Vagy csak nagyon nézi, biztosan azt lesi, ahogy a hangokat formálok. Vagy azt, ahogy eszem, ahogy eszegetek állandóan, vagy ahogy a körmömet rágom. Vagy ahogy énekelek. Vagy ahogy nevetek. Kicsit idegesít, kiveszem a kezét, elkeseredik, azonnal visszateszi, és újra nyugodt lesz. Hagyom, talán nem is zavar. Néha úgy matat a számban, mintha valamit nagyon keresne. Lehet, hogy a száját a hüvelyemnek nézi, és meg akarja ismerni, hogy honnan bujt elő. Pedig nem onnan jött. Bár, ahogy beszélék róla, ahogy beszélék hozzá, úgy teremtem meg őt és neki is a világot. A keze elernyed, alszik.

Anyám hív, Jakab majdnem felriad, elfelejtettem lenémítani a telefonomat. Elfelejttem lenémítani, aztán elfelejttem visszahangosítani. Olyan ez, mint az ajtó zárja, éjszaka be kell zárni, de utána nappal ki kell nyitni, most is nyitva van, hogyha valami nagy baj történik, akkor egyszerűen feltéphetem az ajtót, és azt kiabálhassam, segítség, és már tudjanak is jönni. Vagy ha én már nem bírnám, és Jakab folyamatosan sírna, akkor a szomszédok, miután bekopogtak, becsöngettek és bekiabáltak, a kilincset lenyomva bejussanak. Persze, akkor éjszaka is nyitva kellene hagynom az ajtót, amíg a férjem nincs itt, mert lehet, hogy éjszaka nem fogom bírni. De megbeszéltük, hogy ilyet nem csinálunk. Jakab pár hónapos, szép gyerek, biztos azonnal elrabolnák. Bár a légzésfigyelőt mindig bekapcsolom, így ha a rabló felemelné Jakab alvó testét, akkor pár másodperc után becsipogna a légzésfigyelő, egy perc után pedig a hajókürt hangerejével riasztana. Persze lehet, hogy a babarablásra specializálódott bűnözők tudják, hogy mielőtt kiemelik a kisbabát, előtte ki kell kapcsolni a légzésfigyelőt. Vajon még mire képzik ki őket? Tudnak pelenkázni és büfiztetni is?

És válaszkész lenne a rabló, aki elviszi? Mi az, hogy válaszkész, mordul rám anyám a telefonból. Ezek szerint felvettem. Ja, szia, anya, mondom, és elkezdem magyarázni, hogy a kötődő nevelést újabban válaszkésznek nevezik, és nagyjából arról szól, hogy a gyermek jelzéseire figyelsz, és az ő igényeit igyekszel kielégíteni. Anyám hümmög, néha még mindig azzal jön, hogy le kéne szoktatnom Jakabot a sírásról. És milyen rabló, ne ökörködj már. Semmi, csak fáradt vagyok. Én is rettenetesen aludtam az éjjel, mondja, rémálmaim voltak, megint a hülye apáddal. Vele álmodtál?, kérdezem. Na, mondd meg! Mert a múltkor megint megjelent nálam. Aztán elmondja, hogy nem ezért hívott, hanem mert szeretne nekünk venni egy rendes autót. Már a karambol után le kellett volna cserélni ezt a tragacsot három éve, felesleges volt megcsináltatni. Anya, köszönjük, de nem kérjük, mondom neki. Hónapok óta nyúz, ez az egy, amiben apámmal egyetértenek, hogy ez az autó nem alkalmas egy család számára. Amíg mi használtuk a férjemmel, addig csak hümmögtek, de amióta Jakab megszületett, azóta minden alkalommal ezt hallgatom. Ez nem egy családi autó, kislányom, életveszély. Nem akarom emlékeztetni arra, hogy ők egy Trabanttal furikáztak minket, és amikor ott voltak az unokatestvéreim, akkor a hátsó ülésen heten ültünk. Ennyi?, kérdezem. Ennyi, mondja, ja, és holnap átugrom, ott is alszom kislányom. Lerakja. Visszahívnám, hogy ezt felejtse el, de Jakab nyöszörög a mellemen, nem akarom felébreszteni. Bal kézzel fogom a telefont, feloldom a képernyőzárat, és megnyitom az SMS-eket, anyámmal csak SMS-ben lehet kommunikálni. *Kérlek ne gyere*, írom neki, a *kérlek* után nem teszek vesszőt, amióta rendszerint egy kézzel kell használnom a telefonomat, azóta spórolok minden felesleges írásjellel. Hátradőlök. Abban igaza van a férjemnek, hogy amíg Jakab alszik, addig próbálhatnék pihenni.

*

Jó, hogy foglalkozol a lelki okokkal, mondja a férjem egyik barátjának a felesége. Hatalmas hasa van, jövő hétre van kiírva. Már bánom, hogy elmondtam neki, hogy mikor elmentem pszichológushoz. Csin-csin, jön oda egy másik feleség, és nyújtja a pezsgőspoharát. Boldog új évet, teszi hozzá. Reméljük, Borinak is boldog lesz, mondja a nagyhasú. Na, te mit kívánsz a jövő évre, kérdezi tőlem a másik feleség. Egy gyereket, válaszolom. Nem értem, miért. Megfogadtam, hogy csak azokkal beszélgetek erről, akik nagyon közel állnak hozzám. Vagy nagyon távol. Akiiket el tudok küldeni a francba, ha rosszat mondanak. És elment pszichológushoz, hogy sikerüljön, újságolja a nagyhasú, és belekortyol a pezsgőjébe. Mentés, de én már ettől fejre állok, röhög hangosan, szörcsög a szájában az ital. Az nagyon hasznos, ügyes vagy, mondja a másik feleség. Boldizsár, üvölt egyet, és jobb mutatóujját erélyesen ingatja a fiú felé. Azt mondják, nem szabad rágörcsölni, és akkor sikerül. A vállamban érzem a remegést, ami felsugároz a nyakamba. Ha nem a pezsgőspohár szarát fognám, hanem a pohártestet, már szétrepedt volna. Nem görcsölök rá, mondom, miután megköszörülöm a torkomat. Nem azért nem jön össze. Más miatt, fordul felém a másik feleség, hatalmas, kék szemét rám meresztve vékony téglalap alakú szemüvege fölött. A haja feszesen, kis kontyba fogva áll a feje tetején. Nem tudom, mondom. De nem azért, mert rágörcsölnék. Én olvastam, hogy sokszor lelki

oka van annak, ha nem jön a baba, mondja a nagyhasú, a pezsgőspoharat a hasán támasztja meg. De tök jó, hogy a pszichológusnál akkor foglalkoztok ezzel, mosolyog. Lehúzom a pezsgőmet. Elképzelem, hogy a hasa szétpukkan, ahogy a buborékok a pezsgőben. Pukk. Pukk. Pukk. Nem ezért mentem pszichológushoz, mondom nekik. Nem tudom folytatni, csak magamban, pedig az arcukba akarnám ordítani, hogy nem azért nem sikerül, mert rágörcsölök, azért görcsölök rá, mert nem sikerül, azért mentem pszichológushoz, hogy segítsen elviselni, hogy nem sikerül, nem azért, hogy sikerüljön. De a torkomat valami úgy összeszorítja, hogy nem jön ki hang rajta. De én tényleg sok mindenkiről hallottam, aki ráfeszült, aztán kicsit elengedte, és összejött, mondja a másik feleség, rám se néz, most a lányát tartja szemmel. Elképzelem, hogy megcsavarom a kis kontyát, amitől a haja még jobban megfeszül a koponyáján, és ezzel az arcát felhúzom egészen a feje búbjáig. A nagyhasú rácsatlakozik, és elkezdenek sorolni ismerősöket és ismeretleneket, akiknek nehezen, de összejött. Észrevétlenül kitolatok közülük. A fürdőszobába megyek, becsukom az ajtót, nem lehet bezárni, megfordulok, leereszkedem, és nekidöntöm a hátamat. Sírok, nem tudom és nem is akarom visszatartani. Valaki rángatja a kilincset. Foglalt, kiáltom ki. Kakilni kell, visítja egy kislányhang. Egy pillanat, kiáltok újra, és megtörlöm a szememet. Résnyire kinyitom, még mindig ott áll, toporog. Amint a rést meglátja, már be is férkőzik, nem hittem, hogy átfér ezen a szűk helyen. Odahúzza a fellépőt a vécéhez, letolja a bugyiját, és már rajta is ül. Sírtál?, kérdezi. Feltápászkodom, a kilincshez nyúlok. Inkább kimegyek, nem akarlak zavarni, mondom. Ne nyisd ki, sikít. Miért sírtál? Szomorú vagyok. Miért vagy szomorú? Mert nincs kisbabám. És lehet, hogy nem is lesz. Az tényleg nagyon szomorú, mondja. Idejössz? Odamegyek. Megfogja a kezemet. Kész vagyok, rikkantja hirtelen, és már négykézláb áll, a kakis popsija felém mered. Kitörlöm neki, majd együtt kezét mosunk. Megsimogatom a fejét, amikor kilépünk.

*

Kókuszreszelékbe forgatok egy fél avokádót, hátha Jakab így meg tudja fogni. Úgyesen próbálkozik, de az avokádó ki-kicsusszan a kezéből. Végül két marokra fogja, és úgy emeli a szájához. Harapdál belőle, alul két foga már kint, felül a bal oldali áttört, a jobb oldali napok óta készülődik. De az ínyével is ki tud metszeni kisebb darabokat, a készenlétben álló fogaktól keményen harap. Az avokádó leesik, én visszateszem, újra leesik, visszateszem. A negyedik visszatételnél tűnik fel, hogy már csak egy kis darab maradt a fél avokádóból. Jakab lába közé nézek, az előkéjét vizsgálom, de nem találok nagyobb darabokat. Az arca, a keze, az etetőszék és az asztal viszont csupa avokádópép. Valamennyi talán le is jutott. A napjaink is valahogy így kenődnek szét az időben, egy részéről fogalmam sincs, hová tűnik. Elbóbiskolok, amikor hallom, nyílik az ajtó. Ezek szerint úgy döntöttem, kinyitom reggel. Vagy be se zártam éjszakára? Anyám nagy papírzacskókkal érkezik, és rögtön a hűtőhöz megy. Telepakolja. Belép, összecsapja a kezét, odatrappol Jakabhoz és megpuszilgatja, még mielőtt figyelmeztethetném. Rám néz, zöld maszat az arcán, engem is megpuszilgat, érzem, ahogy rám is kenődik egy kicsi. Édes lányom, menjél szépen fürödjél le és legyél magadban, mi addig Jakabbal elszórakozunk. Fel se

ocsúdok, már a fürdőkádban fekszem. Mióta tudja anyám, hogy mire van szükségem? De most ne gondoljak anyámra. Zubog a víz, erőre állítom, hogy ne is halljam, mi történik kint. Imádom ezeket a pár perceket, amikor magam vagyok. Amikor a férjemmel és Jakabbal közösen indulunk el valahova, előreküldöm őket, mindjárt jövök, kiáltom ilyenkor, és még pár percet a lakásban töltök egyedül. Körbejárok. Nekisimulok a falnak, és behunyom a szemem. Lassan veszem fel a cipőmet, aztán lent, a már kissé türelmetlen férjemnek csak annyit mondom, ne haragudj, csak még meg kellett locsolnom a virágokat. Végre fürödhetek, szülés után sokáig véreztem, még a hat héten is túl, hiányzott a szex, de a fürdés talán még jobban. Becusszan az egyik gumikacsa a kádba. Jakab egyik játéka, a férjem szokott vele fürdeni. Úsztatom a vizen finoman előrelökődve. Majd megfogom, és a bal karomon végighúzom letről felfelé, a nyakamat kicsit megnyomkodom vele. Érzékeny pontokat keresek, ha találok egyet, hosszan belenyomom a kacsa csőrét. A mellkasomon körözkö vele, közben próbálok mélyeket lélegezni, odairányítani a levegőt, ahol a legjobban fáj. Behunyom a szemem, a kacsa elindul lefelé, a hasamat cirógatja, majd lejjebb csusszan. Ringatom a csípőmet, a víz pont jó meleg, ki is áztam már, a gátsebem se húzódik, bal kezemmel a mellemet masszírozom, a kacsát egyre erősebben dörzsölöm, néha csippan egyet, szemem rénsnyire nyitva tartom, gyorsabban veszem a levegőt, a tarkóm bizsereg, felkúszik a fülemhez az érzés, a vállam felé is szétterjed, a gőzben homályos a fürdőszoba, párás a levegő, egyre intenzívebben mozgatom a csípőmet, megfeszítem a hüvelyem és a fenekem, majd elengedem, feszítem, elengedem. A fejemben kavarnak a képek, ahogy Jakabot látom az ágyában, ahogy a férjem tartja, ahogy a szülőszobában a lábam között fekszik, ahogy ordít, de most nem erre akarok gondolni, behunyom végre a szemem újra, és csak mozgok. Borbála, csap meg anyám hangja, Borbála, kiáltja újra, már közelebbről, és már nyitja is a fürdőszoba ajtaját, kezében a bőmbőlő Jakab, hol tartjátok a cumit, kérdezi. Nem ideges, csak az információra kíváncsi. Felocsúdok, nem használunk cumit, mondom neki, ő megrázza a fejét, és kiviszi Jakabot. Kilépek a kádból, törülközés közben meglátom, hogy a tükrön kirajzolódik egy szív és egy szeretlek felirat, nem emlékszem, én írtam-e vagy a férjem.

Jakab pár másodpercig méreget, a törülközőt turbánszerűen a fejemre csavartam. Anya, neked ma nem dolgoznod kéne?, kérdezem. Szabadságot vettem ki, mondja, látom, közben nemcsak Jakabot, az etetőszéket és az asztalt tette rendbe, de ki is porszívózott, lehet, Jakab attól kezdett sírni. Szabadságot?, csodálkozom. A telefonomat is lenémítottam, mondja, és jópofának szánva húzogatja a szemöldökét.

*

A fél petevezetékét ki kellett operálni, mégis spontán megfogant. A méhe össze volt nőve, mégis spontán megfogant. Két évig próbálkoztak, felmondott a munkahelyén, és spontán megfogant. A férj spermáit taszították a nő petéi, öt sikertelen inszemináció után a nyaraláson spontán megfogant. Szinte kiürült petefészekkel, negyvenöt évesen spontán megfogant. Két sikertelen lombik után a gyerekkori szobájában spontán megfogant. Miután minden reggel aviva tornázott, öt év sikertelen próbálkozás után spontán megfogant. Minden nap evett egy avokádót, és spontán

megfogant, pedig nem is volt peteérése. A férj tíz napig kínai heremasszázsra járt, és a nő spontán megfogant. Négy sikertelen lombik után, miután a családállításon az apai üknagyanyjával összeveszett, spontán megfogant. A férje azt mondta, ha nem lehet gyerekünk, akkor is veled akarok maradni, másnap spontán megfogant. Beadták az örökbefogadási papírokat, egy hét múlva spontán megfogant. Jelentkezett egy állásra, spontán megfogant. Abbahagyta az aviva tornát, és a férje se járt többé kínai heremasszázsra, a nő spontán megfogant. Három fekete macska után egy fehér átment előtte az úton, két óra múlva spontán megfogant. A demokraták győztek az amerikai elnökválasztáson, egy év múlva spontán megfogant. Elköltöztek, és spontán megfogant. Visszaköltöztek, és spontán megfogant. Visszament dolgozni, és spontán megfogant. Lemondták a nyaralást, és spontán megfogant. A férje azt mondta, ha nem lehet közös gyerekünk, el kell hagyjalak, és spontán megfogant.

*

Anyám szerint Jakab hisztis, mert tíz percet nem bír ki nélkülem. Őt már háromhónaposan a nagyobb testvéreire hagyták, mert az anyjának dolgoznia kellett. Megetette az állatokat hajnalban, aztán biciklizett a gyárba. Nem úgy volt az, hogy percenként babusgatta az összes gyereket. Aztán ember lett belőlünk is, mondja, én csak hümmögök. Miután elmegy, átküldök neki Messengeren egy cikket a szeparációs szorongásról, persze tudom, fél év múlva fogja elolvasni, amit nem is bánok, addig van időm felkészülni a vitára. A legjobb érvek persze csak akkor jutnak eszembe, amikor már elmegy. Hogy azt se várja egy hathónapos gyerektől, hogy csárdást járjon, vagy elszavalja *A walesi bárdokat*, hát ez az érzelmi fejlődés ugyanilyen, és ajánlanék neki pszichológiai könyveket, de persze ő nem hisz a pszichológiában. Jakab a földön játszik, nyugodt, hiszen én is ott ülök mellette. Ha anya még itt lenne, elmondanám, drága mamám, Jakab most jön rá, hogy én és ő nem egy személy vagyunk. Hogy én nem vagyok mindenhol ott, ahol ő. Ezt borzalmasan nehéz lehet megélni, mondanám anyámnak. Ő most szakad ketté, ő most enged el engem, és jön rá, hogy egyedül van, és az az egyedüliség engem nem tartalmaz. Fehér tócsa Jakab előtt, csak most veszem észre, hogy bukott egyet. Keresem a bőfikendőt, de nem találom a kanapén. Eddig mindig a férjemet hibáztattam, biztos ő pakolja el máshová. Reggel óta csak én nyúlhattam hozzá, és Jakab. A konyhában találom meg. Egyre biztosabb vagyok benne, hogy a tárgyak maguktól vándorolnak körülöttem. Sírok. Hiányzik a férjem. A terhességem kezdete óta időnként rám tör, hogy nem bírok nélküle lenni. A hetedik hónapban elment egy hétre. Az ötödik napon bőgve hívtam fel. Jó, hogy valakitől ennyire függök. Már nem hihetem el, hogy az életemet egyedül is tudom élni. Egy póknak csak a négy lába vagyok. Miért egy póknak? Anyám most biztos azt mondaná, hogy egyedül is meg tudnám csinálni, sőt, még jobban is csinálnám, ő is tudta egyedül csinálni.